

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোকে বেহদৰ (অসীমৰ) পবিত্ৰতা ধাৰণ কৰিব লাগে, বেহদৰ পবিত্ৰতা অৰ্থাৎ এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু কোনো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ পূৰ্বৰ পুৰুষাৰ্থ আৰু পৰৱৰ্তী স্থিতিৰ মাজত কি পাৰ্থক্য হয়?

উত্তৰ: যেতিয়া তোমালোকে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা তেতিয়া দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা আৰু যেতিয়া উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হৈ যায় তেতিয়া পিতাকেই পাহৰি যোৱা। এতিয়া উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে সেইকাৰণে কাৰো সৈতে নতুন সম্বন্ধ গঢ়ি তুলিব নালাগে। নহ'লে পাহৰা মক্ষিল (কঠিন) হ'ব। সকলো পাহৰি এজনক স্মৰণ কৰা তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰ পাই যাবা।

গীত: য়হ ৰক্ত যা ৰহা হে (এই সময় গৈ আছে)

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই বুজায় - স্তানী আৰু অস্তানী কাক কোৱা হয়, এইটো কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে জানা। স্তান হ'ল পঢ়া যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে জানি গ'লা যে আমি আত্মা, তেওঁ পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোক যেতিয়া তাৰ পৰা মধুবনলৈ আহা তেতিয়া প্ৰথমে নিশ্চয় নিজক আত্মা বুলি বুজা। আমি নিজৰ পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। বাবা বুলি শিৱবাবাক কয়, শিৱবাবা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আছে। তেৱোঁ বাবা হৈ গ'ল। তোমালোক যেতিয়া ঘৰৰ পৰা ওলোৱা তেতিয়া বুজি পোৱা যে আমি বাপদাদাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। তোমালোকে চিঠিতো লিখা "বাপদাদা" শিৱবাবা, ব্ৰহ্মা দাদা। আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। বাবাই কল্পই কল্পই আমাৰ সৈতে মিলিত হয়। বাবাই আমাক বেহদৰ পবিত্ৰ কৰি তুলি বেহদৰ (অসীমৰ) উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পবিত্ৰতাৰ ক্ষেত্ৰত হৃদ (সীমিত) আৰু বেহদ (অসীম) থাকে। তোমালোকে বেহদৰ পবিত্ৰ সতাপ্ৰধান হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। বেহদৰ পবিত্ৰ অৰ্থাৎ এজন বেহদৰ পিতাৰ বাহিৰে যাতে আন কোনো স্মৃতিলৈ নাহে। সেই বাবা অতি মৰমীয়াল। উচ্চতকৈয়ো উচ্চ ভগৱান আৰু বেহদৰ পিতা। সকলোৰে পিতা হয়। তোমালোক সন্তানসকলেহে চিনি পাইছা। বেহদৰ পিতা সদায় ভাৰতলৈকে আহে। আহি বেহদৰ সন্ধ্যাস কৰায়। সন্ধ্যাসেই মুখ্য নহয় জানো, যাক বৈৰাগ্য বুলি কোৱা হয়। পিতাই গোটেই পুৰণি ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মায়। সন্তানসকল, ইয়াৰ পৰা বুদ্ধিৰ যোগ আঁতৰাই দিয়া। ইয়াৰ নামেই হ'ল নৰক, দুখধাম। নিজেও কৈ থাকে, কোনোবা মৰিলে তেতিয়া কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল, তেন্তে নৰকত আছিল নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা এনেকৈ যি কয় সেইটোও ভুল। পিতাই স্বৰ্গবাসী হ'বৰ কাৰণে ৰাইট (শুদ্ধ) কথা শুনায়ে। এতিয়াহে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয়। স্বৰ্গবাসী হ'বলৈও পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও পুৰুষাৰ্থ কৰাৰ নোৱাৰে। তোমালোকে এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা – 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ। গঢ়ি তোলাতাজন হ'ল পিতা। তেওঁক কোৱাই হয় হেভেনলি গড ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা)। নিজেই আহি কয় - হে সন্তানসকল, মই প্ৰথমে তোমালোকক শান্তিধামলৈ লৈ যাম। মালিক নহয় জানো। শান্তিধামলৈ গৈ আকৌ সুখধামত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিবা। আমি যেতিয়া শান্তিধামলৈ যাম তেতিয়া সকলো ধৰ্মাৱলম্বীয়ে শান্তিধামলৈ যাব। এই গোটেই ড্ৰামাৰ চক্ৰ বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। আমি সকলো শান্তিধামলৈ যাম আকৌ আমিহেই প্ৰথমে আহি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। যাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে তেওঁক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। সন্তানসকলে জানে উত্তৰাধিকাৰ পাই গ'লে তেতিয়া আৰু পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যাম। উত্তৰাধিকাৰ বহুত সহজ ৰীতিৰে পোৱা যায়। পিতাই সন্মুখত কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকৰ যি দেহৰ সম্বন্ধ আছে, সকলো পাহৰি যোৱা। এতিয়া কোনো নতুন সম্বন্ধ গঢ়ি তুলিব নালাগে। যদি কোনো সম্বন্ধ গঢ়ি তোলা তেতিয়া আকৌ সেয়া পাহৰিব লাগিব। ধৰি লোৱা কোনো পুত্ৰ বা কন্যা জন্ম হ'ল তেন্তে সেয়াও হাৰাশাস্তি হ'ব। এক্সট্ৰা (উপৰূৰা) স্মৃতি বাঢ়িল নহয় জানো। পিতাই কয় - সকলোকে পাহৰি এজনকে স্মৰণ কৰিব লাগে। তেৱেঁই আমাৰ মাতা, পিতা, শিক্ষক, গুৰু আদি সকলো হয়, এজন পিতাৰ সন্তান আমি ভাই-ভনী হয়। খুড়া-মামা আদিৰ কোনো সম্বন্ধ নাই। এয়া এটাই সময় যেতিয়া ভাই-ভনীৰ সম্বন্ধহে থাকে। ব্ৰহ্মাৰ সন্তান শিৱবাবাৰো সন্তান হয় গতিকে নাতি-নাতিনীও হয়। এইটো স্মৃতিতো দৃঢ়ভাৱে বুদ্ধিত থাকে নহয় জানো। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। তোমালোক সন্তানসকল চলা-ফুৰা কৰি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা।

তোমালোক সন্তানসকল এই সময়ত চৈতন্য লাইট হাউচ (প্ৰকাশ কুঞ্জ) হোৱা, তোমালোকৰ এটা চকুত মুক্তিধাম, আনটো চকুত জীৱনমুক্তিধাম আছে। সেই লাইট হাউচ জড় হয়, তোমালোক হ'লা চৈতন্য। তোমালোকে স্তানৰ নেত্ৰ পাইছা। তোমালোক স্তানৱান হৈ সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰা। পিতায়ে তোমালোকক পঢ়াই আছে। তোমালোকে জানা যে এইখন

হৈছে দুখধাম। আমি এতিয়া সংগমত আছোঁ। বাকী গোটেই জগত কলিযুগত আছে। সংগমত পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতে বহি বাৰ্তালাপ কৰে আৰু সন্তানসকলহে ইয়ালৈ আহে। কোনো কোনোৱে লিখে বাবা অমুকক লৈ যাওঁনে? ভাল কথা, গুণ গ্ৰহণ কৰিব, কিজানি তীৰ লাগি যায়। তেতিয়া বাবাৰো দয়া ওপজে, কিজানি কল্যাণ হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এয়া হ'ল পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। এই সময়তে তোমালোক পুৰুষোত্তম হোৱা। কলিযুগত সকলো হৈছে কনিষ্ঠ পুৰুষ, যিসকলে উত্তম পুৰুষ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আগত মূৰ দোঁৱায়। সত্যযুগত কোনেও কাৰো আগত মূৰ নোদোঁৱায়। ইয়াৰ এইবিলাক কথা তাত নাথাকে। পিতাই এইটোও বুজায় - ভালকৈ পিতাৰ স্মৃতিত থাকি ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিলে তেতিয়া আগলৈ গৈ তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰো হৈ থাকিব। তোমালোকে কাৰো ভক্তি আদি নকৰা। তোমালোকক পিতাই কেৱল পঢ়ায়। ঘৰত বহি থাকিয়েই আপোনাআপুনি সাক্ষাৎকাৰ আদি হৈ থাকে। বহুতৰে ব্ৰহ্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়, তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰৰ কাৰণে কোনো পুৰুষাৰ্থ নকৰে। বেহদৰ পিতাই এওঁৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। ভক্তি মাৰ্গত যিয়ে যাৰ প্ৰতি যেনেকুৱা ভাৱনা ৰাখে, তেওঁৰেই সাক্ষাৎকাৰ হয়। এতিয়া তোমালোকৰ ভাৱনা সকলোতকৈ উচ্চ পিতাৰ প্ৰতি আছে। সেয়েহে পৰিশ্ৰম নকৰাকৈয়ে পিতাই সাক্ষাৎকাৰ কৰাই থাকে। আৰম্ভণিত কিমান ধ্যানত গৈছিল, একেলগে বহি আপোনাআপুনি ধ্যানত গুচি গৈছিল। কিবা ভক্তি জানো কৰিলে। সন্তানে কেতিয়াবা ভক্তি কৰে জানো? যেন এক প্ৰকাৰৰ খেল হৈ গৈছিল, ব'লা বৈকুণ্ঠলৈ যাওঁ। এজনে আনজনক দেখি গুচি গৈছিল, যিবিলাক পাষ্ট (অতীত) হৈ গ'ল সেয়া আকৌ ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) কৰাব। তোমালোকে জানা আমিহেই এই ধৰ্মৰ আছিলোঁ। সত্যযুগত পোন প্ৰথমে এইটো ধৰ্ম আছিল, ইয়াত বহুত সুখ আছে। আকৌ লাহে লাহে কলা কম হৈ যায়। যি সুখ নতুন ঘৰত থাকে সেয়া পুৰণা ঘৰত নাথাকে। অলপ দিনৰ পাচত সেই জাক-জমকতা কম হৈ যায়। স্বৰ্গ আৰু নৰকৰ মাজততো বহুত অন্তৰ আছে নহয় জানো। ক'ত স্বৰ্গ ক'ত এই নৰক! তোমালোক আনন্দত থাকা, এইটোও জানা যে পিতাৰ স্মৃতিও দূৰ হৈ থাকিব। মই আত্মা - এইটোও পাহৰি যায় তেতিয়া আকৌ দেহ-অভিমানত আহি যায়। ইয়াত বহি থাকিলেও তথাপিও চেষ্টা কৰি নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। তেতিয়া পিতাৰ স্মৃতিও থাকিব। দেহত আহিলে আকৌ দেহৰ সকলো সম্বন্ধ স্মৃতিলৈ আহিব। এইটো এটা ল' (বিধি)। তোমালোকে গোৱাও যে মোৰতো এজনেই দ্বিতীয় কোনো নাই। বাবা আমি উৎসৰ্গিত হৈ যাম। এয়াই হৈছে সেই সময়, এজনকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। চকুৰে লাগিলে যাকেই নোচোৱা, ফুৰা-চকাও কৰা কেৱল আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে কৰ্মও কৰিব লাগে। কিন্তু হাতেৰে কাম কৰিও, অন্তৰত যাতে পিতাৰ স্মৃতি থাকে, আত্মাই নিজৰ প্ৰেমিককহে স্মৰণ কৰিব লাগে। কাৰোবাৰ কোনো সখীৰ সৈতে প্ৰীতি গঢ়ি উঠে তেতিয়া তেওঁৰ স্মৃতি স্থায়ী হৈ যায়। পাচত সেই ৰাগি আঁতৰাবলৈ বৰ কঠিন হয়। সোধে, বাবা এয়া কি! হেৰ', তোমালোক নাম ৰূপত কিয় আৱদ্ধ হোৱা। এটাতো তোমালোক দেহ-অভিমানী হৈছা আৰু দ্বিতীয়তে আকৌ তোমালোকৰ কোনো পাষ্টৰ (অতীতৰ) হিচাপ-নিকাচ আছে, সেইবোৰে প্ৰতাৰণা কৰে। পিতাই কয় - এই দুচকুৰে যি কিছু দেখিবলৈ পোৱা সেইবোৰৰ প্ৰতি বুদ্ধি যাতে নাযায়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে যে আমাক শিৱবাবাই পঢ়ায়। এনেকুৱা বহুত সন্তান আছে যিসকল ইয়াত বহিও পিতাক কেতিয়াও স্মৰণ নকৰে। কোনোৱেতো ইয়াত বহিও স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে। গতিকে নিজক চাব লাগে - মই কিমান শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলোঁ? নহ'লে চাৰ্ট (খতিয়ানৰ তালিকা) নষ্ট হৈ যাব।

ভগৱানে কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা। নিজৰ ওচৰত নোট কৰা (টুকি ৰাখা), যেতিয়াই বিচৰা স্মৃতিত বহি যোৱা। ভোজন কৰি 10-15 মিনিট ফুৰি আহি স্মৃতিত বহি যোৱা কিয়নো ইয়াত কোনো সাংসাৰিক ধান্দা (কাম-কাজ)তো নাই। তথাপিও যি কাম-কাজ এৰি আহিছা সেয়া কোনো কোনোৰ বুদ্ধিত আহি থাকে। অতি উচ্চ লক্ষ্য, সেইবাবে বাবাই কয় - নিজক পৰীক্ষা কৰা। এয়া তোমালোকৰ ম'ষ্ট ভেলুয়েবুল টাইম (অতি মূল্যবান সময়)। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে কিমান সময় ৱেষ্ট (নষ্ট) কৰিলা। দিনে-প্ৰতিদিনে অৱনমিতহে হৈ থাকা। কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল, বহুত আনন্দিত হৈ যায়। প্ৰাপ্তিতো একোৱেই নহয়। পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰতো এবাৰেই পোৱা যায়, এতিয়া পিতাই কয় - মোৰ স্মৃতিত থাকা তেতিয়া তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। স্বৰ্গৰ পাচপোট সেইসকল সন্তানেই পায় যিসকল স্মৃতিত থাকি নিজৰ বিকৰ্ম বিনাশ কৰি কৰ্মাতীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰে। নহ'লেতো বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। বাবাই আৰু মত দিয়ে নিজৰ মুকুট আৰু সিংহাসনৰ ফটো নিজৰ পকেটত (জেপত) ৰাখি থোৱা তেতিয়া স্মৃতি থাকিব। ইয়াৰ পৰা আমি এয়া হ'মগৈ। যিমান চাবা সিমান স্মৃতিলৈ আহিব। তেতিয়া তাৰ প্ৰতিয়ে মোহ জাগি উঠিব। মই এয়া হৈ আছোঁ - নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, চিত্ৰ দেখি আনন্দিত হ'বা। শিৱবাবা স্মৃতিলৈ আহিব। এই সকলোবোৰ হৈছে পুৰুষাৰ্থৰ যুক্তি (উপায়)। যিকোনো লোককে তোমালোকে সোধা - সত্য নাৰায়ণৰ কথা (কাহিনী) শুনিলে কি হয়? আমাৰ বাবাই আমাক সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনাই আছে। কেনেকৈ 84 জন্ম লৈছোঁ, তাৰো হিচাপতো লাগে নহয় জানো। সকলোৱেতো 84 জন্ম নল'ব। জগতৰ লোকসকলেতো একোৱে গম নাপায়। এনেই মুখেৰে মাথো কৈ দিয়ে - ইয়াক কোৱা হয় থিয়'ৰিটিকেল (তাত্ত্বিক)। এয়া হ'ল তোমালোকৰ প্ৰেক্টিকেল (ব্যৱহাৰিক)। এতিয়া যি হৈ আছে তাৰ আকৌ ভক্তিমাৰ্গত পুথি আদি ৰচনা

হ'ব। তোমালোক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ বিষ্ণুপুৰীলৈ আহা। এয়া হ'ল নতুন কথা। ৰাৱণ ৰাজ্য মিছাখণ্ড, আকৌ সত্যখণ্ড ৰামৰাজ্য হ'ব। চিত্ৰবোৰত বহুত ক্লীয়াৰ (স্পষ্ট)কৈ আছে। এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ অন্তৰ সময়, 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও বিনাশ হৈছিল। যিসকল বৈজ্ঞানিক আছে তেওঁলোকৰ খেয়ালত আছে যে আমাক কোনোবাই প্ৰেৰিত কৰি আছে, যাৰ বাবে আমি এই সকলোবিলাক কৰি থাকোঁ। বুজিও পায় যে যদি আমি এইটো কৰোঁ তেন্তে ইয়াৰ দ্বাৰা সকলো নাশ হৈ যাব। কিন্তু পৰৰ বশীভূত হয়, ভয়-ভীত হৈ থাকে। বুজি পায় যে ঘৰত বহি এটা বোমা এৰিলে তেতিয়া নাশ হৈ যাব। এৰোপ্লেন, পেট্ৰ'ল আদিৰো দৰকাৰ নাথাকিব। বিনাশতো নিশ্চয় হ'বই। নতুন সৃষ্টি সত্যযুগ আছিল, ক্ৰাইষ্টৰ (খীশুখ্ৰীষ্টৰ) পৰা 3 হাজাৰ বছৰ আগতে স্বৰ্গ আছিল পুনৰ এতিয়া স্বৰ্গৰ স্থাপনা হৈ আছে। আগলৈ গৈ বুজিবা - তোমালোকে জানা স্থাপনা নিশ্চয় হ'ব। এই ক্ষেত্ৰততো লেখমাত্ৰও সংশয় নাই।

এই ড্ৰামা কল্পৰ আগৰ দৰে চলিয়েই থাকে। ড্ৰামাই নিশ্চয় পুৰুষাৰ্থ কৰাব। এনেকুৱাও নহয়, ড্ৰামাত যি আছে হ'ব.....। সোধে যে পুৰুষাৰ্থ ডাঙৰ নে প্ৰালন্ধ ডাঙৰ? পুৰুষাৰ্থ ডাঙৰ কাৰণ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰিহে প্ৰালন্ধ হ'ব। পুৰুষাৰ্থ অবিহনে কেতিয়াও কোনো থাকিব নোৱাৰে। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে নহয় জানো। ক'ৰ ক'ৰ পৰা সন্তানসকল আহে, পুৰুষাৰ্থ কৰে। এনেকৈ কয় যে বাবা আমি পাহৰি যাওঁ। হেৰ', শিৱবাবাই তোমালোকক কয় - মোক স্মৰণ কৰা, কাক ক'লে? মোক আত্মাক ক'লে। পিতাই আত্মাসকলৰ সৈতেহে বাৰ্তালাপ কৰে। শিৱবাবাহে পতিত-পাৱন হয়, এই আত্মাটিয়েও (ব্ৰহ্মা বাবাৰ আত্মাই) তেওঁৰ পৰা শুনে। তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো দূচ নিশ্চয় থাকিব লাগে যে বেহদৰ পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। তেওঁ হ'ল উচ্চতকৈও উচ্চ, অতিকৈ মৰমৰ পিতা। ভক্তি মাৰ্গত তেওঁকেই স্মৰণ কৰিছিল, গায়নো কৰে - তোমাৰ গতি-মতি অনন্য। তেন্তে নিশ্চয় মত দিছিল। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে - ইমান বিলাক মনুষ্য ঘৰলৈ উভতি যাব। বিচাৰ কৰা কিমান আত্মা আছে, সকলোৰে বংশবৃক্ষ আছে। আকৌ সকলো আত্মা গৈ ক্ৰমানুসৰি বহিব। ক্লাচ ট্ৰান্সফাৰ (এটা শ্ৰেণীৰ পৰা আন এটালৈ উত্তীৰ্ণ) হ'লে তেতিয়া ক্ৰমানুসৰি নবহে জানো। তোমালোকে ক্ৰমানুসৰি যোৱা। সূক্ষ্ম বিন্দু (আত্মা) ক্ৰমানুসৰি গৈ বহিব আকৌ ক্ৰমানুসৰি ভূমিকাত আহিব। এয়া হ'ল ৰুদ্ৰ মালা। পিতাই কয় - ইমান কোটি আত্মাৰে গঁথা মোৰ মালা আছে। ওপৰত মই ফুল হওঁ আকৌ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ সকলো ইয়ালৈকে আহিছে। এই ড্ৰামা পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত। কোৱাও হয় যে ৰচি থোৱা ড্ৰামা। কেনেকৈ এই ড্ৰামা চলে সেয়া তোমালোকে জানা। সকলোকে এইটোৱে শুনোৱা যে নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব তাৰ পাচত তোমালোক গুচি যাবাগৈ। এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম আছে। সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে, তোমালোকৰ দায়িত্ব। তোমালোকে কোনো দেহধাৰীৰ ফান্দত আৱদ্ধ নকৰোৱা। পিতাইতো কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ ভস্ম হৈ যাব। পিতাই ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) দিয়ে সেয়াতো কৰিব লাগে। সুধিবলগীয়া কি কথা আছে। যেনেকৈ হ'লেও স্মৰণ নিশ্চয় কৰিবা, এই ক্ষেত্ৰত বাবাই কি কৃপা কৰিব। স্মৰণ তোমালোকে কৰিব লাগে, উত্তৰাধিকাৰ তোমালোকে ল'ব লাগে। পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয় তেন্তে নিশ্চয় স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যাব। এতিয়া তোমালোকে জানা যে এই বৃক্ষ পুৰণা হৈ গ'ল সেইকাৰণে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মে। ইয়াক কোৱা হয় বেহদৰ (অসীমৰ) বৈৰাগ্য। সেই হঠযোগীসকলৰ হৈছে হদৰ (সীমিত) বৈৰাগ্য। তেওঁলোকে বেহদৰ বৈৰাগ্য শিকাৰ নোৱাৰে। বেহদৰ বৈৰাগীসকলে আকৌ হদৰ বৈৰাগ্য কেনেকৈ শিকাৰ। এতিয়া পিতাই কয় - কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা অতি মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকেও কোৱা কল্পৰ পাচত লগ পোৱা অতি মৰমৰ পিতা। 63 জন্ম পিতাক স্মৰণ কৰিছা, বচ আমাৰতো এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ পাচপোৰ্ট ল'বৰ কাৰণে পিতাৰ স্মৃতিৰে নিজৰ বিকৰ্ম বিনাশ কৰি কৰ্মাতীত অৱস্থা গঢ়ি তুলিব লাগে। শাস্তিৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

(2) জ্ঞানৱান হৈ সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে, চৈতন্য লাইট হাউচ (প্ৰকাশ কুঞ্জ) হ'ব লাগে। এটা চকুত শান্তিধাম, আনটো চকুত সুখধাম থাকিব লাগে। এই দুখধামক পাহৰি যাব লাগে।

বৰদান: নিজৰ ডবল লাইট স্বৰূপৰ দ্বাৰা আগন্তুক বিঘ্নবোৰক অতিক্ৰম কৰোঁতা তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হোৱা
আগন্তুক বিঘ্নবোৰত ভাগৰি পৰা বা নিৰাশ হোৱাৰ সলনি চেকেণ্ডত নিজৰ আত্মিক জ্যোতি স্বৰূপ আৰু

নিমিত্ত ভাৱৰ ডবল লাইট স্বৰূপৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত হাই জাম্প দিয়া (উচ্চলৈ জপিওৱা)। বিঘ্ন ৰূপী পাথৰ
ভঙাত সময় নষ্ট নকৰিবা। জাম্প লগোৱা (জপিওৱা) আৰু চেকেণ্ডত অতিক্ৰম কৰি যোৱা। অকণমান
বিস্মৃতিৰ কাৰণে সহজ মাৰ্গক কঠিন কৰি নিদিবা। নিজৰ জীৱনৰ ভৱিষ্যতৰ শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্যক স্পষ্ট ৰূপত
প্ৰত্যক্ষ কৰি তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হোৱা। যিটো দৃষ্টিৰে বাপদাদাই বা বিশ্বই তোমালোকক চাই আছে সেইটো শ্ৰেষ্ঠ
স্বৰূপত সদায় স্থিত হৈ থাকা।

শ্লোগান: সদায় আনন্দত থাকা আৰু আনন্দ বিলোৱা - এয়াই সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদা (সম্ভৱ)।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!